

sygnatura akt II 1 C 140/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

(...), dnia 19 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w II Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący sędzia (...)

protokolant (...)

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2016 roku w Łodzi

sprawy z powództwa **B. C. (poprzednio B. M.) Spółki Akcyjnej w L.**

przeciwko **A. K.**

o zwolnienie przedmiotu od egzekucji

1. zwalnia od egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi K. P. ((...)) ruchomość w postaci samochodu F. (...), (...) jako stanowiącego własność powoda;
2. zasądza od A. K. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w L. kwotę (...) (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt dziewięć) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

sygnatura akt II 1 C 140/15

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 21.07.2015 roku, skierowanym przeciwko A. K., powód – (...) Spółki Akcyjna w L. - domagał się o zwolnienia od egzekucji w (...) o numerze rejestracyjnym (...), który został zajęty przez K. P. - Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi Widzewa w Łodzi w sprawie (...) (pozew k. 1-4).

Postanowieniem wydanym w dniu 31.07.2015 roku postanowiono zabezpieczyć powództwo przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi Widzewa w Łodzi K. P. do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia niniejszego postępowania (postanowienie k. 22).

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa. Podniosła, iż w toku egzekucji została uchylona czynność polegająca na umorzeniu postępowania egzekucyjnego, przy czym stwierdzono, że nie nastąpiło zwolnienie od zajęcia zajętego pojazdu ani też osoba trzecia nie uzyskała orzeczenia sądowego o zwolnieniu tej rzeczy od egzekucji (odpowiedź na pozew k. 28).

Na termin rozprawy w dniu 19.01.2016 roku pozwana nie stawiała się, powód natomiast popierał powództwo. (protokół rozprawy k. 41).

Sąd Rejonowy ustalił:

W dniu 11.04.2013 roku na wniosek A. K. u została wszczęta przeciwko M. J. egzekucja obowiązku wynikającego z nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie (...) zaopatrzonego klauzulą wykonalności z dnia 03.04.2013 roku (wniosek egzekucyjny k. 1 egzekucyjnych (...)).

W toku egzekucji, w dniu 12.11.2013 roku, komornik dokonał zajęcia samochodu marki F. (...) i oszacował wartość tego pojazdu na kwotę 3000 zł. Dłużnik wymienił jako właściciela rzeczy - powoda (protokół zajęcia ruchomości k. 48 akt egzekucyjnych 23 755/13).

Komornik sporządził zawiadomienie współwłaściciela o zajęciu ruchomości nadając je jednak na adres powoda nie wynikający z rejestru. Zawiadomienie to nie zostało odebrane. Powodowi zawiadomienie współwłaściciela o zajęciu ruchomości zostało skutecznie doręczone w dniu 22 czerwca 2015 roku (zawiadomienie współwłaściciela o zajęciu ruchomości k. 52 i 127 akt egzekucyjnych (...), dowód doręczenia zawiadomienia k. 128 akt egzekucyjnych).

Na podstawie umowy przewłaszczenia rzeczy ruchomej zawartej między M. J. a powodem w dniu 16.03.2011 roku powód był współwłaścicielem zajętego przez komornika pojazdu w 49/100 częściach. Przeniesienie udziału we współwłasności pojazdu wynoszącego 51/100 części nastąpiło pod warunkiem zawieszającym złożenia przez bank pisemnego oświadczenia o przyjęciu przeniesienia części prawa własności. Bank miał prawo złożyć oświadczenie o przyjęciu pozostałej części prawa własności pojazdu w przypadku naruszenia przez przewłaszczającego postanowień umowy kredytowej. W dniu 15.01.2013 roku powód wezwał M. J. do wydania przewłaszczonego pojazdu w związku z brakiem spłaty rat kredytu na podstawie zawartej w dniu 16.03.2011 roku umowy przewłaszczenia rzeczy ruchomej. Jednocześnie bank oświadczył, iż przyjmuje przewłaszczone na rzecz banku 51/100 części w prawie własności tego pojazdu. Wezwanie to zostało doręczone M. J. w dniu 21.01.2013 roku (umowa przewłaszczenia rzeczy ruchomej k. 23, wezwanie do wydania pojazdu wraz z dowodem doręczenia k. 16 i 17).

Postanowieniem z dnia 12 stycznia 2015 roku komornik umorzył postępowania wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Postanowienie to zostało następnie uchylone na skutek rozpoznania skargi na czynności komornika. Uchylając zaskarżoną czynność Sąd Rejonowy zauważył, iż wierzycielka wnioskuje o przeprowadzenie egzekucji z ruchomości i nie wszystkie wnioski wierzycielki zostały przez komornika wykonane. Po przeprowadzeniu dalszych czynności w sprawie, postanowieniem z dnia 26 sierpnia 2015 roku komornik umorzył postępowanie na podstawie artykułu 824 § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania cywilnego. W dacie zamknięcia rozprawy postanowienie wydane przez komornika nie było prawomocne, ponieważ skarga wierzycielki, zarejestrowana w sprawie II 1 Co na orzeczenie komornika nie została prawomocnie rozpoznana (postanowienia komornika o umorzeniu postępowania k. 101 i i 3 akt egzekucyjnych 23 755/13, protokół rozprawy k. 41).

Sąd Rejonowy zważył:

Powództwo oparte o treść art. 841 § 1 K.p.c., a z takim właśnie powództwem wystąpił powód w tej sprawie, umożliwia stronie wykazanie, że skierowanie egzekucji do jakiejś rzeczy narusza jej prawa. Podstawowym prawem, jakie może być w taki sposób naruszone, jest oczywiście prawo własności. Powód wystąpił w tej sprawie z twierdzeniem, iż wierzyciel skierował egzekucję do przedmiotu stanowiącego jego własność. Powód powołał się więc na uprawnioną przesłankę zwolnienia rzeczy od egzekucji.

Jak stanowi art. 841 § 3 K.p.c. powództwo o zwolnienie rzeczy od egzekucji można wnieść w ciągu miesiąca od dowiedzenia się o naruszeniu prawa. Termin wskazany w tym przepisie jest prekluzyjny; nie podlega przywróceniu, a jego uchybienie skutkuje oddaleniem powództwa (tak ostatnio choćby Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z 11 września 2014 roku, (...)). Powód dowiedział się o zajęciu swojego prawa z zawiadomienia doręczonego przez komornika w dniu 22 czerwca 2015 roku. Wytoczył więc powództwo w ustawowym terminie.

Powództwo wytoczone w tej sprawie okazało się zasadne; powód przedstawił w sprawie niebudzące wątpliwości dowody jego prawa własności. Ani umowa przywłaszczenia rzeczy ruchomej na zabezpieczenie, ani też oświadczenie o przejściu udziałów w ruchomości nie budziły wątpliwości Sądu, nie zostały też zakwestionowane przez pozwaną. Przedstawione dokumenty wykazały, że w dacie zajęcia pojazdu marki F. (...) to powód był jego właścicielem, zaś prawo własności w żadnym zakresie nie przysługiwało dłużniczce. Powyższe spostrzeżenie prowadziło do uwzględnienia wytoczonego w tej sprawie powództwa. Ponieważ w dacie zamknięcia rozprawy postępowanie egzekucyjne nie zostało

jeszcze zakończone, występował stan zajęcia przez komornika pojazdu nie będącego własnością dłużniczki, lecz powoda. Dlatego też orzeczono jak w pkt 1 wyroku.

Argumenty podniesione w odpowiedzi na pozew nie mogły mieć w tej sprawie wpływu na treść rozstrzygnięcia. Powódka powołała się na treść uzasadnienia postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi, w którym zauważono, iż w dacie wydawania tego rozstrzygnięcia nikt nie uzyskał orzeczenia o zwolnieniu rzeczy od egzekucji. Nie przesądza to jednak, aby nikt w przyszłości nie mógł uzyskać takiego rozstrzygnięcia; nie stało też na przeszkodzie wytoczenia przez powoda pozwu w tej sprawie. W sprawie o zwolnienie rzeczy od egzekucji Sąd bada jedynie, czy powód wykazał swoje prawo do rzeczy zajętej przez organ egzekucyjny. Badanie takie wypadło pomyślnie dla powoda; pozwana zresztą nie przedstawiła żadnego argumentu mogącego podważać zasadność twierdzenia o tym, iż to powód jest właścicielem zajętego przez komornika pojazdu.

Powód wygrał sprawę w całości. Stosując zatem zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasądzono od pozwanej na rzecz powoda koszty postępowania według norm przepisanych. Na koszty tej sprawy złożyły się następujące kwoty: 1200 zł wynagrodzenia fachowego pełnomocnika powoda – ustalone na zgodnie z § 6 punkt 4 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. poz. 1349), 17 zł kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, oraz 262 zł opłaty od pozwu.